

BRATŘI JOSEF A KAREL RÖSSLEROVÉ V JINOŠTVÍ NÁRUŽIVĚ SPORTOVALI

OBA SPLNILI VELKOU ZKOUŠKU Z PLAVÁNÍ!

SPORTOVÁNÍ ZAJÍMÁ JOSEFA MNOHEM VÍČ NEŽ STUDIUM. PROTO PŘEJDE Z GYMNÁZIA NA OBCHODNÍ AKADEMII

OTEC RÖSSLER OBCHODNÍK

KDYŽ VYHRÁVÁM ZÁVODY, MÉ JMÉNO JE PAK V NOVINÁCH. PROFESORŮM VE ŠKOLE TO VADÍ. PRŮ NESTUDUJI...

A TAK JSEM SI VYMYSLEL PSEUDONYM. ROSS JE NĚMECKY KŮŇ NEBO OŘ. TUDÍŽ SE PŘI SPORTOVÁNÍ NEBUDU JMENOVAT RÖSSLER, ALE ŽESKY-PODLE OŘE... BUDU OŘOVSKÝ!

VÝBORNĚ, BRATŘE!

ZATÍMCO SE RODIČE RADILI, JOSEF SEZNÁMIL O DVA ROKY MLADŠÍHO BRATRA KARLA SE SVÝM NOVÝM NÁPADEM...

OBJEDNÁVÁM U FIRMY V HLAVNÍM MĚSTĚ
NORSKÉHO KRÁLOVSTVÍ NOVÉ BRUSLE A DVA
PÁRY SKI, O KTERÝCH JSME NEDÁVNO ŽETLI
V MAGAZÍNU "ÜBER LAND UND MEER"...

SKI JSOU TA DŘEVĚNÁ PRKÝNKA,
NA NICHŽ POLÁRNÍCI UHÁNĚJÍ
SNĚHOVÝMI VÁNICEMI?!

POŠTÁCI DORUČILI RÖSSLEROVI MLADŠÍMU
ZÁHADNÝ BALÍK Z NORSKA.

JÉMINKU, JAK
ZNAMENITĚ
TO JEZDÍ!

JOSEF

RODIČE
JOSEFA
A KARLA

KLOUŽE TO LÍP
NEŽ BRUSLE
NA LEDĚ!

KAREL

5. LEDEN 1887, PRAHA, JINDŘIŠKÁ ULICE A VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ, PRVNÍ LYŽAŘSKÉ STOPY V ZEMÍCH KORUNY ČESKÉ

OD ROZESTAVĚNÉ BUDOVY
NÁRODNÍHO MUZEA NA HORNÍM
KONCI VÁCLAVSKÉHO NÁMĚSTÍ
JSME S BUŠÍCÍMI SRDCI - BRATR
KAREL A JÁ - SJELI AŽ NA
MŮSTEK. BYLO TICHO, MRZLO,
SNĚŽILO, NA CESTU NÁM SVÍTILY
JEN PLYNOVÉ LAMPY...

NAVZDORY
NĚKOLIKA PÁDŮM
ÚŽASNÝ
ZÁŽITEK!

JÁ, BRATR A PĚT ČLENŮ BRUSLAŘSKÉHO KLUBU JSME SI NÁSLEDUJÍCÍHO DNE, V NEDĚLI, VYKRAŽOVALI
V BÍLÝCH SWEATRECH NA LETNOU. TO BYLO NĚCO PRO PRAŽANY. "KAM S TĚMI KLACKY?" "TO JDOU
SEKAT LED?" "TO JSOU NÁKÝ BLÁZNI!" NEJEDEN OBČAN SI ULEVL.
ZA VESELÉ NÁLADY SJÍŽDĚLI JSME MALÉ SVAHY, TOŽILI A PŘEŠLAPOVALI JAKO NA BRUSLÍCH.
NAPSAL JOSEF RÖSSLER POZDĚJI DO ROŽENKY ČESKÉHO SKI KLUBU, JEJŽ V ROCE 1887 ZALOŽIL.

PRAHA 1891

JAKO VOJÁK JSEM V ALPÁCH VYHRÁVAL RYCHLOBRUSLAŘSKÉ ZÁVODY A V LÉTĚ NA MOŘI HODNOVAL JACHTINGU... DOUFÁM, ŽE V ZÁPADNÍ EVROPĚ BUDU ROVNĚŽ SPORTOVAT.

JOSEF SE PO VOJENSKÉ SLUŽBĚ V TERSTU VRÁTIL DO PRAHY, ODTUD HO VŠAK OTEC VYSLAL NA ZKUŠENOU DO SVĚTA, ABY U PARTNERŮ FIRMY RÖSSLER ZÍSKÁVAL ZKUŠENOSTI.

NĚMECKO, FRANCIE, ANGLIE 1892 - 1893

PO SPLNĚNÍ PRACOVNÍCH POVINNOSTÍ BYLO MOŽNÉ SPORTOVAT. V PARIŽI JSEM HRÁL FOTBAL ZA TÝM ANGLIČANŮ, KTERÍ TAM ŽILI, A V ANGLICKÉM FULHAMU JSEM NASTUPOVAL ZA MÍSTNÍ AMATÉRY. V ANGLII MI JEŠTĚ UŽÁROVAL TENIS...

PRAHA 1893

PO NÁVRATU DOMŮ JSEM ZALOŽIL I. ŽESKÝ LAWN-TENNIS KLUB.

PRAHA 1893

NA POLOOSTROVĚ POD VYŠEHRADEM VZNIKÁ ŽESKÝ YACHT KLUB. ZAKLADÁM JEJ Z VESLAŘŮ VK BLESK, Z TĚCH, KTERÍ RADĚJI CHTĚJÍ PLOUT S POMOCÍ VĚTRU, A PROTO TUHLE BUDOVU POSTAVILI. HODNĚ ÚSPĚCHŮ, PŘÁTELE JACHTÁŘI!

PRAHA 1894

PŘÁTELE, ZAKLADÁME NOVÝ SPOLEK VESLAŘŮ - ŽESKÝ SCULLING CERCLE! JE MI CTÍ, ŽE MOHU BÝT JEHO PŘEDSEDOU...

ŽESKÝ SCULLING CERCLE

SCULL = ANGLICKY VESLOVAT, SKULER = VESLAŘ

PRAHA - KRKONOŠE A ZPĚT, ČESTY SKI KLUBU

V ROŽENCE ŽESKÉHO SKI KLUBU RÖSSLER-OŘOVSKÝ NAPSAL: NA KONCI STOLETÍ NEBYLO ANGLICKÝCH SOBOT, PRÁCE O SOBOTÁCH KONČILA V SEDM VEČER. A TAK JEZDILI ŽENOVÉ NAŠEHO KLUBU Z PRAHY PŘED PŮLNOČÍ. V JILEMNICI JSME BYLI KOLEM ŠESTÉ V NEDĚLI RÁNO, PAK POSNÍDALI A JEŠTĚ ZA TMY VYRAZILI DO HOR... DO PRAHY JSME SE VRACELI NOŽNÍM VLAKEM Z NEDĚLE NA PONDĚLÍ...

SPARTA - SLAVIA, ÚPLNĚ PRVNÍ ZÁPAS NEJSLAVNĚJŠÍCH ČESKÝCH KLUBŮ, 29. BŘEZNA 1896, PRAHA - CÍSAŘSKÁ LOUKA

GÓL VSTŘELENÝ SPARTÁNY ROZHODĚJÍ RÖSSLER NA HRÍŠTI UZNAL JAKO REGULÉRNÍ, ALE PO ZÁPASE SVŮJ VERDIKT ZMĚNIL - GÓL ODVOLAL! HRÁČŮ SPARTY SE TAKOVÉ ROZHODNUTÍ DOTKLO A NA PROTEST Z TURNAJE ODSTOUPILI.

A TAK SE MEZI OBĚMA KLUBY ZRODILA VELKÁ A DODNES TRVAJÍCÍ RIVALITA ...

KAŽDÉ SPORTOVNÍ ODVĚTVÍ BUDE MÍT V OLYMPIJSKÉM VÝBORU ZASTOUPENÍ. NAŠLI JSME KONEČNĚ SPOLEČNOU ŘEŠ.

LOŇSKÝ VZNIK ŽESKÉ AMATÉRSKÉ ATHLETICKÉ UNIE NÁM POMOHL. MŮŽEME SE TĚŠIT NA START ŽECHŮ V PARIŽI 1900!

RÖSSLER ZAVEDL NA HORSKÝCH BOUDÁCH STANIČNÍ KNIHY, KTERÉ OBSAHOVALY ZPRÁVY I OBRÁZKY O HORSKÝCH TRÁSÁCH, POŽASÍ I ŽIVOTĚ ŽESKÉHO SKI KLUBU.

PŘEDSEDOU NOVĚ VZNIKLÉHO VÝBORU SE STAL STŘEDOŠKOLSKÝ PROFE-SOR JIŘÍ GUTH A PRVNÍM ZAPISOVATELEM JOSEF RÖSSLER-OŘOVSKÝ.

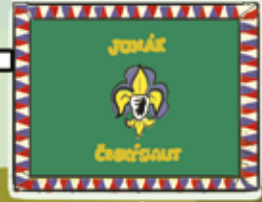
MALŠE, 1908 S DCEROU MARIÍ SJÍZDÍME JIHOŽESKOU ŘÍČKU. DO ROKU 1914 JSEM POZNAL VŠECHNY ŽESKÉ TOKY.

RÖSSLERA NATOLIK OKOUZLILA VODA, ŽE ZALOŽIL ODDÍL VODNÍCH SKAUTŮ (1912) A ŽESKÝ SVAZ KANOISTŮ A VODNÍCH TURISTŮ (1913).

PŘI POBYTU V ANGLII JSEM POZNAL MODERNÍ METODY VÝCHOVY MLÁDEŽE. NYNÍ JE ZAVÁDÍME I U NÁS, MĚJME Z TOHO RADOST!

SDÍLÍM NADŠENÍ Z POČÁTKŮ ŽESKÝCH SKAUTŮ A ZE VŠECH SIL JIM BUDU POMÁHAT.

VZNIK SKAUTSKÉHO HNUTÍ 1914

RÖSSLER A UŽITEL ANTONÍN SVOJSÍK ZALOŽILI 19. ŽERVNA 1914 SPOLEK ZVANÝ JUNÁK - ŽESKÝ SKAUT. SVOJSÍK SE STAL NÁZELNÍKEM, RÖSSLER STAROSTOU.

PO VZNIKU ŽESKOSLOVENSKE REPUBLIKY POSLAL RÖSSLER SKAUTY NA HLÍDKY PŘED DŮLEŽITÉ BUDOVY STÁTNÍ SPRÁVY

KONGRES MEZINÁRODNÍHO OLYMPIJSKÉHO VÝBORU, ČERVEN 1925, PRAHA, TYRŠŮV DŮM

USPOŘÁDAT ZIMNÍ OLYMPIJSKÉ HRY V KRKONOŠSKÉ JILEMNICI JSEM NAVRHOVAL JIŽ PŘED LETY. MŮJ NÁVRH VŠAK NEPROŠEL... KDYŽ JSEM NYNÍ NAVRHL, ABY LOŇSKÝ TÝDEN ZIMNÍCH SPORTŮ V CHAMONIX BYL DODATEČNĚ UZNÁN JAKO PRVNÍ ZIMNÍ OLYMPIJSKÉ HRY, BYLO TO SCHVÁLENO. ZA TO VÁM, PŘÁTELÉ, Z CELÉHO SRDCE DĚKUJI!

VYNIKAJÍCÍ IDEA! GRATULUJI KOLEGOVI RÖSSLEROVI.

MLADÁ ŽESKOSLOVENSÁ REPUBLIKA, NOVÝ STÁT VE STŘEDU EVROPY, SE UKAZUJE V NEJLEPŠÍM SVĚTLE.

JOSEF RÖSSLER

PIERRE DE COUBERTIN, PŘEDSĚDA MEZINÁRODNÍHO OLYMPIJSKÉHO VÝBORU

GUTH-JARKOVSKÝ

PŘESVĚDČIL NĚMCE O SAMOSTATNÉM ČESKÉM KRÁLOVSTVÍ

Tvrdit o Josefu Rösslerovi-Ořovském, že je praotcem českého sportu, není přehnané. Výstižně ho však lze charakterizovat i anglickým výrazem all round sportsman – neboli všesportovec. Byl totiž atletem, veslařem, bruslařem, plavcem, lyžařem, šermířem, tenistou, jachtařem, fotbalistou i vodákem... Všechna tahle odvětví ovládal a v mnohých vynikal.

Proto se roku 1896 podílel na založení Českého výboru pro hry olympijské. Stalo se tak v restauraci U Černého koně na rohu Voršilské ulice a Ferdinandovy třídy, dnes Národní. Jako vlastenci mu při každé příležitosti šlo o emancipaci českého národa v Rakousko-Uhersku. Důkaz o tom podává například článek sekretáře Svazu lyžařů Vítězslava Pavlouska z roku 1908:

Němci na jednom z kongresů mezinárodní federace lyžecké opět popírali českou samostatnost. Ukázali jsme jim překlad z Palackého, že stavové čeští svobodnou volbou povolali Habsburky na královský trůn český. Tvrdili jsme, že máme svůj sněm. Když ani poté Němci nepřestávali, vytáhl Rössler z kapsy hrst korun a ukázal na nich nápis „Franciscus Josephus, imperator Austriae, rex Bohemiae, Hungariae etc.“ A pak už věřili v samostatnost království Českého! Deset let před tím, než jsme ji v roce 1918 opět získali...

Pavlousek chválil Rösslera i za jeho diplomatickou obratnost: „Při jednáních v zákulisí držel krok i s největšími milovníky truňku, neboť pil občas z cizí prázdné sklenky, anebo truňkem nepozorovaně zaléval květiny na příhodných místech kolem sebe... I proto na kongresech získával odpůrce na svou stranu! Navíc ovládal němčinu, angličtinu, francouzštinu, italštinu i ruštinu. Domluvil se také srbochorvatsky, polsky, norský a švédsky!“

Koncem dvacátých let minulého století došlo v olympijském hnutí ke generačnímu střetu. Mladí funkcionáři – jak to bývá obvyklé – tvrdili o těch dříve narozených, že jsou staří a nové době již nestačí. Šedesátiletý Rössler se tak necítil, ale po kampani, jež probíhala v tisku, byl natolik znechucen, že se v roce 1929 všech funkcí vzdal.

Tehdy se také neblaze projevilo jeho sportovní bouřliváctví z mládí, kdy na jaře jako první vyplouval v lodi a na začátku zimy první vyrážel na lyžích. Navíc se k nashromážděným zdravotním potížím přidala ještě bolestivá pakostnice... Když se však se zdravotními potížemi vyrovnal, napsal půl roku před smrtí svým nástupcům v Československém olympijském výboru smířlivý dopis s blahopřáním k úspěchu na olympiádě v Los Angeles.

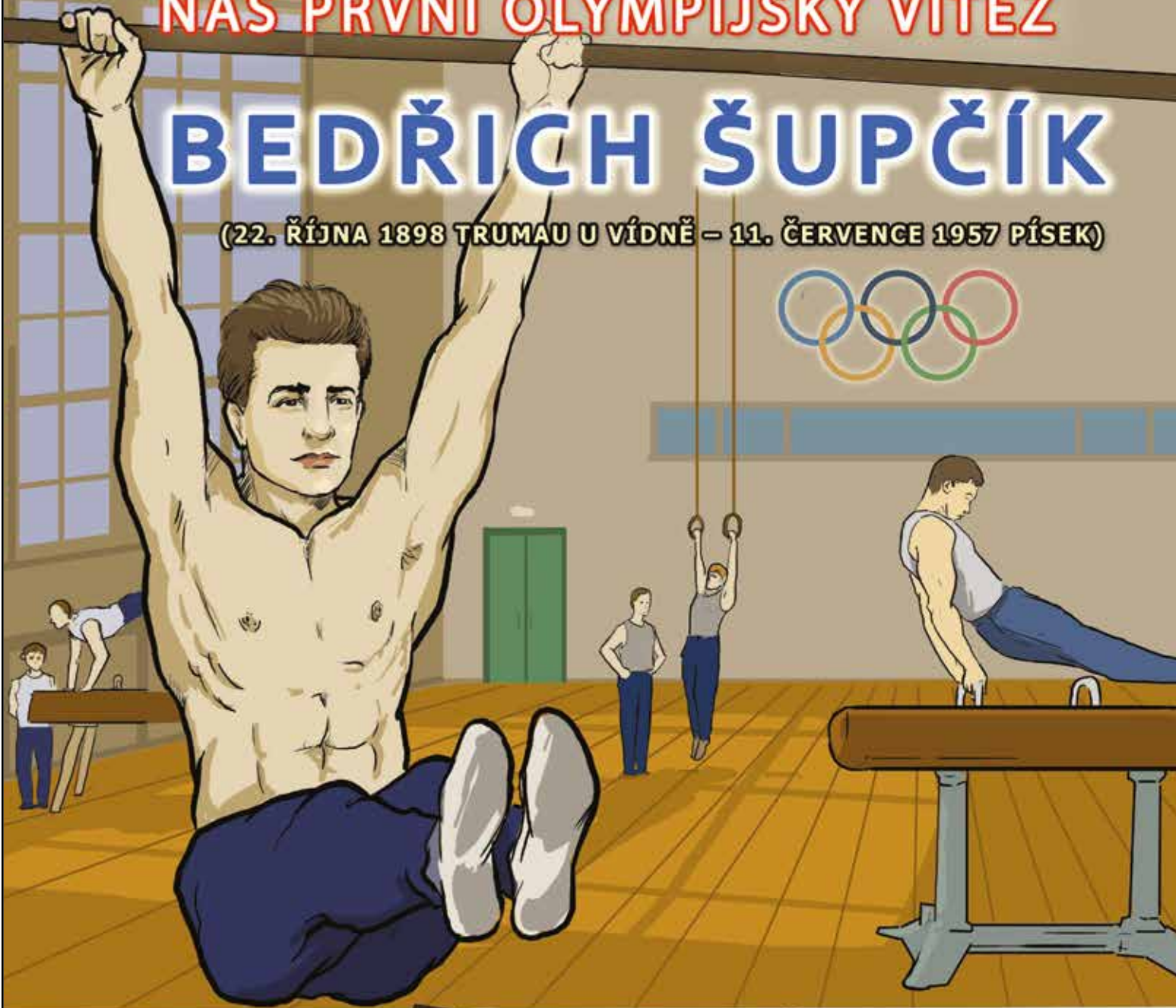
Zemřel jako třiašedesátiletý 17. ledna 1933 v podolském sanatoriu, na dohled od břehů Vltavy, klubovny VK Blesk, Yacht klubu a Císařské louky, na níž soudoval první fotbalové zápasy. Pohřben je na Vyšehradě v blízkém sousedství Karla Čapka, Olgy Scheinpflugové a Mikoláše Alše.

NÁŠ PRVNÍ OLYMPIJSKÝ VÍTEŽ

BEDŘICH ŠUPČÍK

(22. ŘÍJNA 1898 TRUMAU U VÍDNĚ – 11. ČERVENCE 1957 PÍSEK)

DĚTSTVÍ (1898-1912)

OBEG KVASICE U KROMĚŘÍŽE

SOKOL BRNO I

1920 - 1931

NADĚJNÝ DOROSTENEC

SOKOL KVASICE

OH 1924 PAŘÍŽ

NÁŠ PRVNÍ OLYMPIJSKÝ VÍTEŽ

WIEN HAUPTBAHNHOF

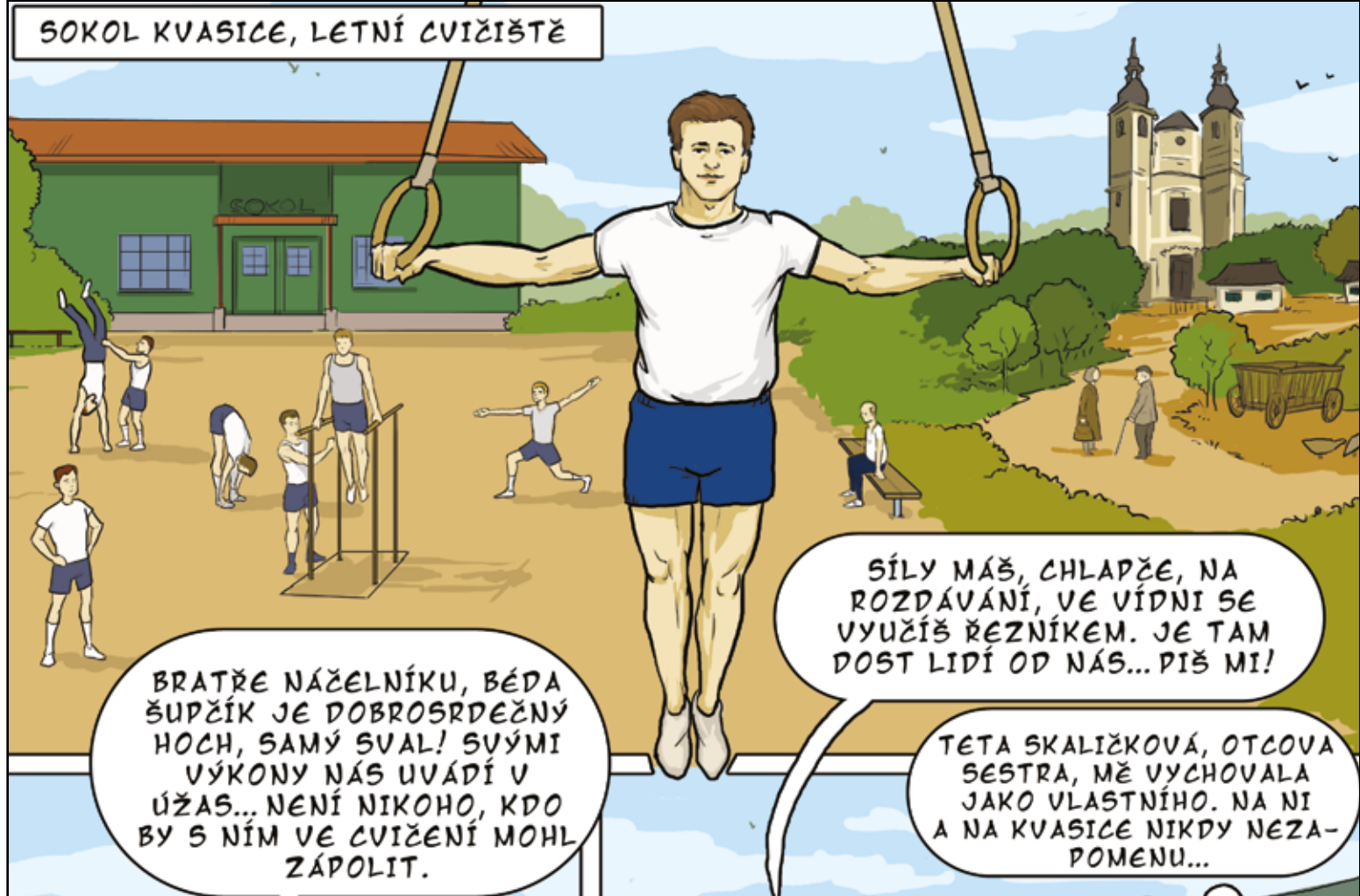

VÍDEŇ 1912-1914

**PRAHA
1931-1948**

GVČITEL, SPRÁVCE SOKOLOVNY

BRATŘE NÁŽELNÍKU, BÉDA ŠUPČÍK JE DOBROSŔRDEČNÝ HOCH, SAMÝ SVAL! SVÝMI VÝKONY NÁS UVÁDÍ V ÚŽAS... NENÍ NIKOHO, KDO BY S NÍM VE CVIŽENÍ MOHL ZÁPOLIT.

SÍLY MÁŠ, CHLAPČE, NA ROZDÁVÁNÍ, VE VÍDNI SE VYUŽÍŠ ŘEZNÍKEM. JE TAM DOST LIDÍ OD NÁS... PIŠ MI!

TETA SKALIŽKOVÁ, OTCOVA SESTRA, MĚ VYCHOVALA JAKO VLASTNÍHO. NA NI A NA KVASICE NIKDY NEZAPOMENU...

BEDŘICHOVA MATKA TEREZIE (ZA SVOBODNA MAREŠCHOVÁ) POCHÁZELA Z RODINY VÍDEŇSKÝCH ŽECHŮ, OTEC FRANTIŠEK ŠUPČÍK BYL KOŽÍ. CHUDÁ RODINA MĚLA HODNĚ DĚTÍ, A PROTO BEDŘICH VYRŮSTAL U TETY NA MORAVĚ.

Fleisherei Franz

VŽERA MĚ PAN MISTR POCHVÁLIL, ŽE MÁM SÍLU I FORTEL...

VÁLKU JSEM BEZ ÚHONY PŘEŽIL.

V PRVNÍ SVĚTOVÉ VÁLCE BOJOVAL NA FRONTĚ V RUMUNSKU.

VRAĆÍM SE DO KVASICE, ALE UŽ SE NEMŮŽU DOČKAT, AŽ VYRAZÍM DO SVĚTA!

VÍTAM TĚ, BEDŘICHU! BRATŘI ZE SOKOLA KVASICE TĚ NAŠÍ JEDNOTĚ DOPORUŽILI.

BRNO MĚ PŘIJALO SKVĚLE! SOKOLOVÉ MI SEHNALI BYT A ZAMĚSTNÁNÍ.

TYRŠŮV DŮM V PRAZE

NEJLEPŠÍ CVIČENCI SOKOLA SE OD POČÁTKU ROKU 1924 SETKÁVALI DVAKRÁT MĚSÍČNĚ, VŽDY O VÍKENDECH. ŽEŠI V PRAZE, MORAVANÉ V PŘEROVĚ. CHTĚLI SE CO NEJLÉPE PŘIPRAVIT NA PAŘÍŽSKOU OLYMPIÁDU.

V TYRŠOVĚ DOMĚ SE CVIŽILO PĚT TÝDNŮ OD RÁNA DO VEČERA. NA POSILNĚNÍ SI KAŽDÝ Z DOMOVA PŘIVEZL KUS UZENÉHO MASA. DENNĚ JSME SI VAŘILI NĚKOLIK KONVIC ŽERNÉ KÁVY...

SOUSTŘEDĚNÍ SOKOLSKÝCH GYMNASTŮ NAVŠTÍL PREZIDENT REPUBLIKY TOMÁŠ GARRIGUE MASARYK.

TOŽ CHLAPCI, PŘIŠEL JSEM VÁS PŘED CESTOU NA OLYMPIJSKÉ HRY POZDRAVIT... JÁ SÁM JSEM V MLÁDÍ NEMĚL PŘÍLEŽITOST KE SPORTOVÁNÍ. ALE POZDĚJI JSEM SOKOLOVAL, A DOPOSAD NENÍ DNE, ABYCH NESOKOLOVAL. NA SPORTU JE DOBRÉ, ŽE VYCHOVÁVÁ K ŽESTNOSTI, U CHLAPCŮ REGULUJE VROZENOU I VYCHOVANOU RVAVOST.

STADE OLYMPIQUE COLOMBES PARIS

20. 7. 1924

ŠPLH NA SEDMIMETROVÉ LANU - POŘADÍ:

1. ŠUPČÍK (ČSR) 7,2 SEK.
2. SÉGUIN (FRANCIE) 7,4,
- 3.-4. GUTTINGER (ŠVÝCARSKO)
A VÁCHA (ČSR), OBA 7,8.

BING DONG

BEDŘICH VYHRAJE,
PROTOŽE JAKO JEDINÝ ZE
VŠECH GYMNASTŮ
PŘEHMATÁVÁ LANO U
HRUDNÍKU A RUČE DOTA-
HUJE AŽ K PASU!

EMANUEL
LÖFFLER

START

NAHOŘE ZAZNĚL
ZVONEC, MAŽKÁM
STOPKY!!

NEJLEPŠÍ ŽAS!
SEDM SEKUND A
DVĚ DESETINY!

CÍL 7,2 sekund

A TAK VIDÍME VLAJKU ŽESKOSLOVENSKOU NA VÍTEZNÉM STOŽÁRU! TISÍCE FRANCOUZSKÝCH DIVÁKŮ SNAD POPRVÉ V ŽIVOTĚ NASLOUCHÁ NAŠÍ HYMNĚ NA ZNAMENÍ VÍTEZSTVÍ ŠUPČÍKOVA, HOCHA SRDCE ZLATÉHO A SVALSTVA OCELOVÉHO.

ANO, BEDŘICH JE ÚŽASNÝ SILAŽ! A LAĎA VÁCHA, NA TŘETÍM AŽ ŽTURTÉM MÍSTĚ, ZAOSTAL ZA NÍM JEN O ŠEST DESETIN VTEŘINY!

FRANTIŠEK ERBEN, SOKOLSKÝ KRONIKÁŘ

BRAVO, CHLAPCI!

ŠPLH NA SEDMIMETROVÉM LANU POŘADÍ:
1. ŠUPČÍK (ČSR) 7,2 SEK. 2. SÉGUIN (FRANCIE) 7,4, 3.-4. GÜTTINGER (ŠVÝCARSKO) A VÁCHA (ČSR), OBA 7,8.

TŘICET LET JSEM JAKO PŘEDSEDA NAŠEHO OLYMPIJSKÉHO VÝBORU USILOVAL O TO, ABY VÍTEŽI OD NÁS ZAHRÁLI „KDE DOMOV MŮJ“ AVŠAK DOSUD MARNĚ. ALE VĚDĚL JSEM, DOUFAL A VĚŘIL, ŽE POUZE SOKOLOVÉ MOHOU TOHO DOCÍLIT! A TEPRVE DNES, PŘÁVĚ JEJICH ZÁSLUHOU, BYLA MÁ TOUHA SPLNĚNA... DĚKUJI VÁM, BRATŘI!

DŘU SE NA HRAZDĚ, BRADLECH I KRUŽÍCH... PAK ZVLÁDNU TAK LEHKOU VĚC, JAKO JE ŠPLH, A JE Z TOHO TAKOVÁ SLÁVA?! UŽDYŤ JÁ TO TRÉNOVAL UŽ JAKO KLUK PŘI ŠPLHÁNÍ NA STROMY...

JIRÍ STANISLAV GUTH-JARKOVSKÝ

BEDŘICH ŠUPČÍK, ZLATÁ MEDAILE ZA ŠPLH NA LANĚ BEZ PŘÍRAZU

ROBERT PRAŽÁK, TŘI STŘÍBRNÉ MEDAILE VÍCEBOJ, BRADLA A KRUHY, JAN KOUTNÝ, STŘÍBRNÁ ZA PŘESKOK

LADISLAV VÁCHA, BRONZOVÁ ZA KRUHY I ZA ŠPLH, BEDŘICH ŠUPČÍK, BRONZOVÁ ZA VÍCEBOJ, BOHUMIL MŮRKOVSKÝ, BRONZOVÁ ZA PŘESKOK

V PAŘÍŽI SOKOLOVÉ ZACHRÁNILI ŽESKOSLOVENSKÉ VÝPRAVĚ REPUTACI. Z DESETI MEDAILÍ JICH VYBOJOVALI DEVĚT. DESÁTOU MEDAILÍ BYL BRONZ VZPĚRAČE BOHUMILA DURDIŠE.

SMUTNÝ OSUD VESELÉHO SOKOLA

Bedřich Šupčík, vítěz soutěže ve šplhu na olympiádě 1924 v Paříži, se zapsal do dějin českého sportu jako první sportovec, jenž získal zlatou olympijskou medaili. Jeho životní příběh je od samého začátku plný zvrátů. To, že se narodil českým rodičům v obci nedaleko Vídně, není překvapující. V Rakousko-Uhersku žily a pracovaly tisíce našinců. Šupčíkovi byli chudí, měli hodně dětí, a proto byli nuceni dát Bedřicha v útlém věku do opatrování k jeho tetě v Kvasicích u Kroměříže. On si však na moravském venkově zvykl, chodil zde do školy i do Sokola, tetička říkala maminko a k rodičům se už nevrátil. Sokolské cvičení předurčilo celý jeho život, byť o tom sám dlouho neměl ponětí.

Získal devíti olympijských medailí našich gymnastů v Paříži včetně Šupčíkova zlata je velice zajímavý příběh. Sokolové totiž účast na olympijských hrách dlouho odmítali. Vadilo jim, jak opakovaně tvrdili, že „na nich jde pouze o honbu za rekordy a slávou, což směřuje k vysilujícímu a nesmyslnému tréninku.“

V roce 1920 však názor změnili a na olympiádu do Antverp gymnasty vyslali. Jednotlivci se však neprosadili a družstvo skončilo čtvrté. Zklamání, které nastalo, je však vedlo k odhodlání, že na další olympiádě v Paříži 1924 budou úspěšní.

A devět medailí v Paříži toho bylo důkazem.

Šupčík cvičil i na olympijských hrách v Amsterdamu 1928, kde skončil čtvrtý na bradlech a šestý na hrazdě. Závod ve šplhu však v programu nebyl, takže zlatou medaili z Paříže obhajovat nemohl. Kariéru ukončil na mistrovství světa 1931 třetím místem na kruzích a pátým na bradlech. Poté se s rodinou přestěhoval z Brna do Prahy, do nuselské sokolovny, kde pracoval jako sokolník. Po ukončení kariéry vystupoval občas jako silák na exhibicích a proslul i jako zábavný společník. Zpravodaj Sokolské župy severomoravské ze srpna 1934 líčil jeho návštěvu v Litovli: Přijel k nám za obchodem, byl zástupcem humpolecké továrny na látky. Denně navštěvoval večer tělocvičnu a věnoval se výcviku závodníků. Jeho poznámky a vtipy zabraňovaly únavě. (...) Po skončení jednoho závodu řekl náčelníkovi: „Tak ti, bratře, jménem ústředního topení, gratuluji k úspěchu!“

Byl vždy veselý a společenský, dlouhé roky navštěvoval známou kavárnu Hlavovka na Vinohradech. Uměl jednat s lidmi, a proto se nejspíš živil jako obchodní cestující. Když si v padesáti letech přivodil první infarkt, po zotavení vyslyšel manželčino přání, aby se odstěhovali do jihočeských Horosedel u Mirovic. Po další srdeční příhodě odešel do invalidního důchodu, ale pobíral jen čtyři sta korun měsíčně, a proto požádal Státní výbor pro tělovýchovu a sport o podporu. Se žádostí neuspěl, neboť Sokolové byli od roku 1948 na indexu a komunistická strana uznávala jen sovětskou fyskulturu. To, že je náš první olympijský vítěz nemocný a finančně strádá, nikoho nezajímalo. Nastoupil tedy u Československé pojišťovny, po vesnicích získával nové klienty, až dostal třetí, tentokrát poslední infarkt. Zemřel 11. července 1957 v Písku, nebylo mu ani devětapadesát let.

